

Herdabrev för Livets söndag 2025

Advent är fostrets tid. Varje människa som föds förbereds i sin moders liv på den stora och lyckliga dag när hon skall få se dagens ljus. Samtidigt måste det vara lite skrämmande att få lämna tryggheten i modersskötet och kastas ut i en sårad värld. När Gud blir människa i Jesus Kristus vill han dela denna del av vår mänskliga existens. Under Advent får vi förbereda oss på Jesu födelse tillsammans med Jungfru Maria som väntar på att få föda sitt barn. Vi får redan börja tillbe det Barn som vilar tryggt i sin moders jungfruliga sköte. Det är detta Barn som föds för att rädda och frälsa denna fallna värld där vi lever och verkar. Det är detta Barn som skall hjälpa oss att förvandla denna värld till något bättre, vackrare och tryggare, inte minst för de ”oönskade” barn som annars aldrig kommer att få se dagens ljus. *Livets fond* stöder projekt som kan bidra till att dessa barn får möjlighet att födas. Genom att stödja dagens kollekt kan vi som Jesu vänner och medhjälpare i denna värld visa att vi verkligen vill hjälpa dem som trots svåra omständigheter vill föda sitt barn. Då kan Advent bli hoppets tid, också för dem som lever under dödshot, vare sig det är i det till synes trygga modersskötet eller i krigs- och konfliktdrabbade delar av världen. Jesus vill möta oss i varje nödställt litet barn. Vi får inte låta honom vänta förgäves på oss.

Advent är livets tid. Det påminner oss om vår kallelse att ta oss an alla dem som lever i svåra och livshotande miljöer. Om vi verkligen vill ta emot Jesus i vårt hjärta, måste det vara öppet för alla dem som behöver vår hjälp och vår insats. Vår helige fader Påve Leo XIV påpekade nyligen att vi som vill att varje barn skall få födas till detta liv också måste ta avstånd från dödsstraffet och från det ovärdiga och kärlekslösa sätt som ibland drabbar ”oönskade” migranter. När vi förbereder oss på Jesu födelse, vill vi erbjuda honom vårt hjärta som en slags krubba där han tas emot med all den kärlek som vi kan uppbringa. Då blir det naturligt för oss att visa all den kärlek som vi kan uppbringa för varje människa som Gud sänder i vår väg, inte minst de nödställda och behövande som utan oss inte skulle klara sig. I en tid då man föredrar att bygga murar som riskerar att utestänga många är det viktigt att bygga broar mellan människor av olika bakgrund. Vår heliga katolska kyrka i Sverige, ja, hela vårt svenska samhälle, har byggts upp med hjälp av människor som har kommit hit från olika delar av världen. Vi känner stor tacksamhet för dem och hoppas att det också i fortsättningen skall vara möjligt för många att få delta i detta viktiga arbete till Guds ära och för människors bästa.

Advent är de sjukas och gamlas tid. Gud föds till vår värld för att frälsa och hela en sårad värld. I evangeliet ser vi att han har speciell kärlek till sjuka och sårade människor som han vill hela. De som inte räknas i en tid, där bara de framgångsrika och rika betyder något, är viktigast för Jesus och står hans hjärta

som närmast. Om vi vill efterfölja och tjäna Jesus måste vi präglas av denna hans omsorg om de sjuka och gamla. Det är ett privilegium att få hjälpa dem. Vi måste beundra alla som vikt sina liv att vårda dem som är helt beroende av att få deras hjälp. Det sägs att Sveriges vanligaste yrke är att få vara *undersköterska*. Först kan det tyckas vara ett lite nervärderande namn att vara *under* och inte *över*. Men ser vi det ur trons ögon blir det tvärtom. Det är ett *under* – ett kärlekens mirakel – att få tjäna de behövande i Jesu efterföljd. En stor del av dessa undersköterskor har också kommit hit från andra länder för att ta hand om dem som vi svenskar inte tycks vara så intresserade av att hjälpa. Det är en ödesfråga för framtiden, hur vi i Sverige vill ta hand om en åldrande befolkning. Vi ser redan nu att äldrevården inte alltid har prioriterats utan kan uppvisa stora och skrämmande brister. Om vi vill vara ett civiliserat land måste vi behandla våra äldsta på ett civiliserat sätt. Det är oroande att man inte satsar mer på palliativ vård och så ger bränsle för dem som förespråkar eutanasi och assisterat självmord för svårt sjuka.

Advent är Jungfru Marias tid. Vi får leva oss in i Jungfru Marias längtan efter att få föda Frälsaren till världen. Tillsammans med henne får vi bli stilla i vördnad för det spirande livet i hennes jungfruliga sköte. Vi får identifiera oss med hennes hjärta, uppfyllt av brinnande kärlek till Jesus. Hon hjälper oss mer än någon annan att ta emot honom med tro, hopp och kärlek. Nu när jubelåret går mot sitt slut får vi återigen påminna oss om att vi är ”hoppets pilgrimer” i denna förgängliga värld. Många människor riskerar att förlora hoppet och att fastna i uppgivenhet och psykisk ohälsa. Maria, hoppets moder, kan förmedla den helige Andes kraft som ger den svaga styrka och de betryckta mod och tillit. Vi ber att Maria, fredens drottning, ber för alla som lever under krigets förbannelse om nytt hopp och ny kraft och om fred och försoning. Må Maria, kyrkans moder, bistå kyrkan och oss alla att sprida det glada budskapet i ord och gärning till alla som inte fått kunskap om Jesus. Vi ber om kallelser till det vigda ämbetet och det gudsviga livet.

Advent är Guds tid. När advent är inne börjar ljus och stjärnor att sättas upp i våra fönster. Gatorna blir upplysta och granar ställs upp. Folk flockas kring dignande julbord. Shoppingkassarna fylls med krismskrams. Samtidigt vill kyrkan påminna oss om att vi alla är kallade att omvända oss på ett djupare plan till den Gud som kom till världen i fattigdom och utsatthet. Advent blir därför en prøvotid för oss alla: om vi verkligen vill älska Jesus, tjäna Jesus och leva i hans efterföljd och stå upp till hjälp och försvar för dem som behöver oss för att få ett bättre liv, ja, för att överleva i en hård värld.

Stockholm den 21 november 2025, Jungfru Marie tempelgång,

Med min välsignelse och förbön,

+Anders Arborelius ocd

